

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Wydział II
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Sławomir Wojciechowski (spr.)
Sędziowie Sędzia WSA Jolanta Rosińska
 Sędzia WSA Joanna Sekunda-Lenczewska

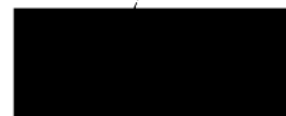
Protokolant Starszy sekretarz sądowy Dominika Człapińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 stycznia 2017 r.
sprawy ze skargi Fundacji „MEDOR” - Przyjaciele Bezdomnych Zwierząt z siedzibą w
Zgierzu
na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi
z dnia 8 września 2016 r. nr SKO.4150.394.2016
w przedmiocie odmowy ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji

- 1) uchyła zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Prezydenta Miasta Zgierza z dnia 8 czerwca 2016 r. nr 129/16,
- 2) zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi na rzecz Fundacji „MEDOR” - Przyjaciele Bezdomnych Zwierząt z siedzibą w Zgierzu kwotę 997 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

UZASADNIENIE

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łodzi decyzją z dnia 8 września 2016 roku, nr SKO.4150.394.2016, po rozpatrzeniu odwołania Fundacji „Medor” Przyjaciele Bezdomnych Zwierząt z siedzibą w Zgierzu, utrzymało w mocy decyzję Prezydenta Miasta Zgierza z dnia 8 czerwca 2016 roku, nr 129/2016 w sprawie odmowy ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji.

Stan faktyczny sprawy przedstawia się w sposób następujący:

Prezydent Miasta Zgierza decyzją z dnia 8 czerwca 2016 roku odmówił ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie kompleksu budynków pomocniczych dla schroniska dla zwierząt z funkcjami: edukacyjną, rehabilitacyjną, geriatryczną, hotelową wraz z niezbędnym zapleczem gospodarczym (wiata drewniana, budynki gospodarczo – garażowe, boksy dla psów) na cele fundacji „Medor” wraz z budową przyłącza gazowego, planowanej do realizacji przy ul. Uroczej 9 – 9a w Zgierzu, działki nr ewid. 308/1, 308/2, 308/3, 308/4, 308/5, 308/6, 308/7. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia organ wskazał przepis art. 59 i art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U z 2016 roku, poz. 778 ze zm., dalej jako: „u.p.z.p.”). W uzasadnieniu organ napisał, iż inwestycja nie spełnia warunku określonego w art. 61 ust. 1 pkt 5 u.p.z.p.

Kwestionując powyższą decyzję Fundacja „Medor” Przyjaciele Bezdomnych Zwierząt z siedzibą w Zgierzu wniosła odwołanie wskazując, że zgodnie z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania miasta Zgierza, inwestowany teren, przeznaczony jest pod przemysłową działalność gospodarczą oraz las. Ponadto w bliskim sąsiedztwie znajduje się linii energetyczna 220kV i 110kV z pasem technologicznym, co uniemożliwia zamieszkiwanie ludzi w budynku przy ul. Modrzewiowej 6. Na terenie sąsiedniej nieruchomości, przy ul. Uroczej 6 – 8 znajduje się zakład przemysłowy. Okoliczne tereny – zdaniem autora odwołania – nie są przeznaczone pod zasiedlenie, co potwierdził organ. Ponadto, w piśmie z dnia 6 października 2003 roku organ zapewnił inwestora, iż na tym terenie możliwe będzie prowadzenie działalności w postaci schroniska dla zwierząt. W ocenie strony, w obszarze podanym analizie nie ma siedzib ludzkich rozumianych jako budynki przeznaczone do celów mieszkalnych. Inwestycja ma na celu polepszenie warunków,

jakie panują w schronisku i nie spowoduje zwiększenia ilości zwierząt, a jedynie sprawniejszą ich adopcję.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łodzi, po rozpoznaniu odwołania, wspomnianą na wstępie decyzją, utrzymało w mocy decyzję organu pierwszej instancji. W motywach rozstrzygnięcia organ opisał dotychczasowy przebieg postępowania wskazując następnie, iż analiza urbanistyczna, przeprowadzona przez organ pierwszej instancji wykazała, że inwestycja nie spełnia warunku określonego w art. 61 ust. 1 pkt 1 i 5 u.p.z.p. Inwestycja jest sprzeczna z treścią § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 roku w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt (Dz. U. Nr 158, poz. 1657, dalej jako: „rozporządzenie”), który stanowi, że schronisko dla zwierząt powinno być zlokalizowane w miejscu oddalonym co najmniej o 150 m od siedzib ludzkich, obiektów użyteczności publicznej, zakładów należących do podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego, zakładów należących do przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania środków żywienia zwierząt, zakładów prowadzących działalność w zakresie zbierania, przechowywania, operowania, przetwarzania, wykorzystywania lub usuwania ubocznych produktów zwierzęcych, rzeźni, targów, spędów, ogrodów zoologicznych oraz innych miejsc gromadzenia zwierząt. W sprawie warunek ten nie został zachowany, bowiem w odległości mniejszej niż 150 m od granic terenu objętego wnioskiem znajdują się budynki o funkcji mieszkalnej (przy ul. Modrzewiowej 6, ul. Uroczej 6 – 8 i ul. Uroczej 7). W budynku mieszkalnym przy ul. Modrzewiowej 6 zameldowanych jest 5 osób, w budynku przy ul. Uroczej 6 – 8 zameldowano 9 osób, w przy ul. Uroczej 7 nikt nie jest zameldowany.

Jak podkreśliło Kolegium, ani ww. rozporządzenie, ani ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 856 ze zm.), ani też inne akty prawne nie zawierają definicji pojęcia „siedziba ludzka”, ale – jak słusznie przyjął Prezydent Miasta – chodzi o wszelkie miejsca, w których przebywają ludzie. Taką funkcję niewątpliwie pełni budynek mieszkalny. Przesądza to o tym, że wymagania lokalizacyjne, o których mowa w treści § 1 ust. 1 rozporządzenia, w sprawie nie są spełnione. Bez wpływu na rozstrzygnięcie pozostają argumenty odwołania, iż we wskazanych w zaskarżonej decyzji budynkach, ludzie nie zamieszkują albo też ich zamieszkiwanie jest niemożliwe z uwagi na przebieg linii energetycznej.

W kontekście treści § 1 ust. 1 rozporządzenia organ dostrzegł cel w jakim ustawodawca wprowadził ten zapis, czyli przeciwdziałanie lokalizacji schronisk dla

zwierząt w bezpośrednim sąsiedztwie siedzib ludzkich, bowiem mogą być one działalnością uciążliwą dla mieszkańców. Lokalizacja schroniska zatem powinna znajdować się w określonej odległości od siedzib ludzkich, co oznacza poszanowanie praw posiadaczy sąsiednich nieruchomości, co jest zgodne z poszanowaniem prawa własności wynikającym z przepisu art. 140 zd. 1 Kodeksu cywilnego. Wobec tego bez znaczenia jest ocena czy istniejące w odległości mniejszej niż 150 m od terenu inwestycji, budynki mieszkalne są zamieszkałe czy też nie. Fakt nie zamieszkiwania nie może bowiem pozbawiać właściciela, czy posiadacza takiej nieruchomości ochrony.

W sprawie nie mają też znaczenia ustalenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Zgierza, na które powołuje się strona. Wynika to z faktu, iż zgodnie z § 1 rozporządzenia znaczenie ma faktyczna odległość, a nie przeznaczenie działek wynikające ze studium, które nie ma charakteru prawa powszechnie obowiązującego, a więc nie może stanowić podstawy prawnej decyzji.

Reasumując Kolegium podkreśliło, iż art. 61 ust. 1 u.p.z.p. wymaga łącznego spełnienia wszystkich wymienionych w nim warunków. Nawet gdy jedna z przesłanek nie zostanie spełniona, skutkuje to brakiem możliwości ustalenia warunków zabudowy dla planowanego zamierzenia. Inwestycja nie spełnia przesłanki określonej w art. 61 ust. 1 pkt 5 u.p.z.p., bowiem jej lokalizacja pozostaje w sprzeczności z wymaganiami określonymi w § 1 ust. 1 rozporządzenia, co skutkuje odmową ustalenia warunków zabudowy.

Okoliczność nie spełnienia wymagań odległości od siedzib ludzkich potwierdza też treść ostatecznej decyzji Powiatowego Lekarza Weterynarii w Zgierzu z dnia 11 lutego 2013 roku, nr 9/13 zakazującej inwestorowi prowadzenia działalności w postaci schroniska dla zwierząt, z uwagi na niezachowanie wymaganej odległości 150 m od siedzib ludzkich. Lokalizacja schroniska będąca przyczyną wydania decyzji w przedmiocie zakazu prowadzenia działalności pozostaje bez zmian w stosunku do wnioskowanej w sprawie.

W skardze skierowanej do sądu administracyjnego Fundacja „Medor” Przyjaciele Bezdomnych Zwierząt z siedzibą w Zgierzu wskazała na naruszenie:

1. prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy w postaci obrazy § 1 ust. 1 rozporządzenia poprzez błędną jego wykładnię skutkującą przyjęciem, że pojęcie „siedziba ludzka” należy rozumieć jako „wszelkie miejsca, w których przebywają ludzie”, a pojęcie „schronisko dla zwierząt powinno być zlokalizowane w miejscu oddalonym co najmniej o 150 m od siedzib ludzkich” należy rozumieć jako obligatoryjny nakaz zlokalizowania schroniska w miejscu oddalonym co najmniej o 150 m od siedzib

ludzkich, a w konsekwencji tego uznanie, że inwestycja nie spełnia przesłanki określonej w art. 61 ust. 1 pkt 5 u.p.z.p.;

2. przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy w postaci obrazu:

a) art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 7 i 77 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2016 roku, poz. 23 ze zm., dalej jako: „K.p.a.”), poprzez utrzymanie w mocy decyzji organu pierwszej instancji, w sytuacji gdy organ ten nie podjął czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli, wskutek czego nie rozpatrzył w sposób wyczerpujący i prawidłowy całego materiału dowodowego, co doprowadziło do uznania, że inwestycja nie spełnia przesłanki z art. 61 ust. 1 pkt 5 u.p.z.p.;

b) art. 138 § 2 K.p.a., poprzez jego niezastosowanie skutkujące brakiem uchylenia decyzji organu pierwszej instancji w całości i orzeczenia co do istoty sprawy w sytuacji, gdy organ ten naruszył przepisy postępowania w znacznym stopniu, zwłaszcza w zakresie gromadzenia materiału dowodowego, czego wyrazem było przyjęcie na podstawie faktu zameldowania, że w odległości mniejszej niż 150 m od granic terenu objętego wnioskiem istnieje siedziba ludzka;

c) art. 136 K.p.a., poprzez zaniechanie przeprowadzenia dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecenia organowi pierwszej instancji przeprowadzenia odpowiednich czynności, w konsekwencji czego uznano, że „w odległości mniejszej niż 150 m od granic terenu objętego wnioskiem Fundacji znajdują się budynki o funkcji mieszkalnej”.

Opierając się na wskazanych zarzutach, autor skargi wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji Prezydenta Miasta Zgierza oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, a nadto, w przypadku uznania za zasadny zarzut naruszenia prawa materialnego – na podstawie art. 145a § 1 K.p.a. o zobowiązanie organu do wydania w określonym terminie decyzji, wskazując sposób załatwienia sprawy lub jej rozstrzygnięcie.

W motywach skargi jej autor napisał, że nie podziela poglądu organu, jakoby siedzibą ludzką były „wszelkie miejsca, w których przebywają ludzie”, bowiem przy tak szerokim zakresie ram tego pojęcia łatwo byłoby dojść do przekonania, że siedzibą ludzką są także zakłady pracy, kina, centra handlowe, parki, lasy itp., gdyż są to miejsca, w których przebywają ludzie. W takiej zaś sytuacji schroniska dla zwierząt właściwie nigdzie nie powinny być zlokalizowane, a nie wydaje się, by właśnie to było

zaś zamiarem ustawodawcy. Chybione jest zatem stanowisko Kolegium o braku spełnienia przesłanki z art. 61 ust. 1 pkt 5 u.p.z.p. O wiele zasadniejszym jest traktowanie jako siedzib ludzkich „najbliższej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i zagrodowej” lub „bliskiej zabudowy domów mieszkalnych”.

Ponadto, w § 1 ust. 1 rozporządzenia ustawodawca – zakreślając ramy dla lokalizacji schroniska dla zwierząt – posłużył się zwrotem „powinno być zlokalizowane”, nie zaś „musi być zlokalizowane”, czy też „nie może być zlokalizowane w odległości mniejszej niż”. W ten sposób ustawodawca wskazał kryterium dotyczące lokalizacji schroniska, jakim powinno się kierować, ale nie przesądził o obligatoryjności każdorazowego spełnienia tego wymogu.

W ocenie autora skargi Samorządowe Kolegium Odwoławcze dopuściło się także naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wyniki sprawy. I tak, Kolegium utrzymało w mocy decyzję organu pierwszej instancji uznając, że w sprawie przeprowadzono analizę urbanistyczną mającą wykazać, że w strefie ochronnej od nieruchomości przeznaczonej na schronisko dla zwierząt znajdują się zasiedlone nieruchomości przy ul. Uroczej 6 – 8 oraz przy ul. Modrzewiowej 6. Żaden z organów nie wskazał, na czym polegało przeprowadzenie analizy zabudowy, jaki obejmowało obszar oraz jakie czynności, na jakiej podstawie przesądzono o mieszkalnym charakterze budynków znajdujących się w odległości mniejszej niż 150 m od granic terenu objętego wnioskiem. Na pewno nie stanowi o tym fakt zameldowania, a to już chociażby z tej przyczyny, że zameldowanie nie musi pokrywać się z okolicznością czy to faktycznego zamieszkiwania w danym miejscu, czy to możliwością zamieszkiwania w danym miejscu.

Powyższe okoliczności są istotne, bowiem teren, na którym znajduje się schronisko oraz tereny w bliższym i dalszym sąsiedztwie są terenami przeznaczonymi pod pozaprzemysłową działalność gospodarczą oraz las. Dodatkowo od strony południowej przebiega linia energetyczna 220kV i 110kV z pasem technologicznym. Potwierdza to, jakiego rodzaju teren sąsiaduje ze schroniskiem oraz że jest tam niemożliwe powstanie siedzib ludzkich.

W świetle powyższych naruszeń Kolegium winno było uchylić decyzję Prezydenta Miasta w całości i orzec co do istoty sprawy albo przynajmniej przeprowadzić dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie, ewentualnie zlecić organowi pierwszej instancji przeprowadzenie odpowiednich czynności.

Uzupełniając skarżący nadmienił, że schronisko dla zwierząt spełnia wymagania wskazane w rozporządzeniu, w tym kryterium odległości od siedzib ludzkich, co potwierdza decyzja Powiatowego Lekarza Weterynarii w Zgierzu z dnia 16 czerwca 2014 roku, nr 25/2014, mocą której inwestorowi nadano numer identyfikacyjny oraz wpisano do rejestru podmiotów nadzorowanych w zakresie prowadzenia schroniska dla zwierząt.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie podtrzymując argumenty zaprezentowane w motywach kwestionowanego rozstrzygnięcia.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do regulacji art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 roku, poz. 270 ze zm., dalej jako: „P.p.s.a.”), sądy administracyjne sprawują w zakresie swojej właściwości kontrolę działalności administracji publicznej. Oznacza to, iż sąd bada zgodność z prawem (legalność) zaskarżonego aktu pod kątem jego zgodności z prawem materialnym określającym prawa i obowiązki stron oraz prawem procesowym regulującym postępowanie przed organami administracji publicznej. Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 134 P.p.s.a.).

Sąd uwzględniając skargę na decyzję uchyla decyzję w całości albo w części, jeżeli stwierdzi naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, naruszenie prawa dające podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego, bądź inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 145 § 1 pkt 1 lit. „a” – „c” P.p.s.a.).

W stanie faktycznym sprawy przedmiotem skargi jest decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi utrzymująca w mocy decyzję Prezydenta Miasta o odmowie ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie kompleksu budynków pomocniczych dla schroniska dla zwierząt z funkcjami: edukacyjną, rehabilitacyjną, geriatryczną, hotelową wraz z niezbędnym zapleczem gospodarczym (wiata drewniana, budynki gospodarczo – garażowe, boksy dla psów) wraz z budową przyłącza gazowego.

Tytułem wstępu należy wskazać, że zgodnie z ogólnymi zasadami postępowania administracyjnego, organy administracji publicznej działają na podstawie

przepisów prawa (art. 6 K.p.a.) oraz stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmując wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli (art. 7 K.p.a.): Organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej (art. 8 K.p.a.). Organy są zobowiązane w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy (art. 77 § 1 K.p.a.) i dopiero na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenić, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 80 K.p.a.). Wynik postępowania wyjaśniającego powinien być przedstawiony w uzasadnieniu decyzji skonstruowanym zgodnie z wymogami zawartymi w art. 107 § 3 K.p.a.

Materialno – prawną podstawę rozstrzygnięcia w sprawie stanowiły przepisy powołanej wcześniej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z art. 61 ust. 1 u.p.z.p. wydanie decyzji o warunkach zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia warunków określonym w tym przepisie, w tym m.in. – jak stanowi pkt 5 tego przepisu – zgodności z przepisami odrębnymi.

W ocenie organów obu instancji w sprawie nie został spełniony warunek określony w art. 61 ust. 1 pkt 5 u.p.z.p., bowiem decyzja o warunkach zabudowy dla planowanej inwestycji nie byłaby zgodna z przepisami odrębnymi, czyli – jak uznali organy – z treścią § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 roku w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt. Słusznie organy uznały, że wskazany przepis rozporządzenia jest przepisem odrębnym w rozumieniu art. 61 ust. 1 pkt 5 u.p.z.p., ale Sąd w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę nie podziela poglądu organów, że zgromadzone w sprawie dokumenty potwierdzają to, że istotnie planowana inwestycja naruszałaby wskazany przepis rozporządzenia. Ustalenia organów obu instancji potwierdzone w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym nie potwierdzają tej okoliczności.

Przywołany przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia wskazuje, że schronisko dla zwierząt powinno być zlokalizowane w miejscu oddalonym co najmniej o 150 m od wymienionych w tym przepisie obiektów, w tym m.in. od obiektów określanych jako siedziby ludzkie. Nie jest przedmiotem sporu w sprawie, że przepisy rozporządzenia nie definiują pojęcia „siedziba ludzka”. W ocenie składu orzekającego nie budzi wątpliwości, iż budynek mieszkalny stanowi siedzibę ludzką w rozumieniu § 1 ust. 1 rozporządzenia (por. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 6 marca 2013 roku, sygn. II SA/Gd 765/12; wszystkie powołane orzeczenia są dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów

Administracyjnych pod adresem orzeczenia.nsa.gov.pl). Jednocześnie takim obiektem – zdaniem Sądu – nie jest z całą pewnością zakład produkcyjny.

Niewątpliwie do akt administracyjnych dołączona została notatka służbowa z dnia 15 czerwca 2016 roku spisana przez pracownika organu pierwszej instancji wskazująca, że na nieruchomości przy ul. Uroczej 6 – 8 zameldowanych jest 9 osób, przy ul. Modrzewiowej 6 zameldowanych jest 5 osób, natomiast na nieruchomości przy ul. Uroczej 7 nikt nie jest zameldowany. Te same informacje wynikają z załączonej do akt wiadomości mailowej z dnia 3 grudnia 2013 roku.

Analizując treść przywołanych dokumentów dostrzec wypada, iż ich lektura nie pozwala na ustalenie skąd autorzy tych dokumentów czerpali swoje informacje. Jedynie w notatce służbowej napisano, że informacje w niej podane zyskały potwierdzenie w C-SWDE. Tymczasem program C-SWDE zapewnia – jak podano na stronie <http://c-swde.com/> – szybkie odnalezienie działki (przez podanie numeru i/lub obrębu), osoby (po nazwisku/nazwie), dokumentu (po podaniu fragmentu jego sygnatury) oraz wydruk bądź eksport do formatu pdf/rtf informacji o działce, właścicielu, władającym, klasoużytkach oraz dokumentach powiązanych z wybraną działką. Wspomniany program jako że jest stworzony przez prywatną firmę, producenta programów komputerowych, nie może stanowić źródła informacji, na których organy administracji oprą wydane w sprawie rozstrzygnięcie w sprawie indywidualnej. Wspomniany program nie jest wewnętrznym, urzędowym systemem obsługującym załatwiane przez organ sprawy.

Ponadto, przywołany wydruk wiadomości mailowej pochodzi z dnia 3 grudnia 2013 roku, czyli sprzed wszczęcia postępowania w sprawie, bowiem takowe zostało zainicjowane wnioskiem strony skarżącej z dnia 20 maja 2016 roku (data wpływu do organu pierwszej instancji). Wynika z tego, że ten dokument został zaczerpnięty z innych akt, ale niestety wśród dokumentów zgromadzonych w sprawie nie można ustalić z jakich akt on pochodzi, a nadto, data jego sporządzenia jest dość odległa i nie można wykluczyć, że tenże dokument utracił już aktualność.

Podsumowując, oparcie w sprawie rozstrzygnięcia na wspomnianych dokumentach stanowi naruszenie art. 6, art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 K.p.a. W sprawie organy powinny ponownie ustalić w sposób spełniający wymagania zasady praworządności i swobodnej oceny dowodów czy istotnie w odległości 150 m od terenu inwestycji znajdują się obiekty stanowiące „siedziby ludzkie” w rozumieniu § 1 ust. 1 rozporządzenia. W tym celu niezbędne może okazać się sięgnięcie do pozostającej w dyspozycji organu ewidencji gruntów, która pozwoli ustalić charakter obiektów

zlokalizowanych na sąsiednich działkach, w szczególności czy są to obiekty mieszkalne, czy produkcyjne. Dostrzec także wypada, iż załączona do akt administracyjnych mapa – załącznik nr do decyzji, pokazuje jakie nieruchomości znajdują się w promieniu 150 m od inwestowanego gruntu. Jednak mapa ta nie pozwala na ustalenie czy na tych działkach znajdują się jakiegokolwiek obiekty, a już tym bardziej jaki jest ich charakter.

Ponadto Sąd uznał w sprawie za konieczne dla wszechstronnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy niniejszej, ustalenie czy decyzja o warunkach zabudowy dla określonej w niej inwestycji związana była z toczącym się przed organami nadzoru budowlanej postępowaniem legalizacyjnym, czy wynika z nowych planów inwestycyjnych strony skarżącej. Ustalenie w tym zakresie może okazać się niezbędne do ustalenia parametrów planowanej inwestycji (np. powierzchni zabudowy, czy powierzchni biologicznie czynnej), gdyby doszło do pozytywnego rozpatrzenia wniosku strony.

Powyższe rozważania potwierdzają wniosek, że organy nie wyjaśniły istotnych w sprawie okoliczności faktycznych i prawnych. Ponownie prowadząc postępowanie organy winny prawidłowo przeprowadzić postępowanie, wyjaśniając istotne dla sprawy okoliczności i stosownie do poczynionych ustaleń zakończyć postępowanie. Utrwalony jest w judykaturze pogląd, że jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (por. np. wyrok NSA z dnia 28 marca 2012 roku, sygn. I OSK 563/11; wyroki WSA: w Warszawie z dnia 19 marca 2013 roku, sygn. VII SA/Wa 2990/12, w Gliwicach z dnia 6 czerwca 2012 roku, sygn. II SA/GI 970/11 i inne). Naruszenie wspomnianych przepisów proceduralnych – zdaniem Sądu – miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

W tym miejscu odnosząc się do zarzutów skargi wyjaśnić wypada, iż ustalenia organów i treść dokumentów załączonych do akt administracyjnych nie potwierdziły w sprawie naruszenia § 1 ust. 1 rozporządzenia, a w konsekwencji uznania, że inwestycja nie spełnia przesłanki określonej w art. 61 ust. 1 pkt 5 u.p.z.p. Organy muszą w tym zakresie poczynić nowe ustalenia.

Odnosząc się natomiast do naruszenia przepisów postępowania – w obliczu przedstawionych wcześniej uwag – Sąd uznał zarzuty skargi w tym zakresie generalnie za uzasadnione. Niewątpliwie sprawa wymagają ponownego ustalenia okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie, co powinno być utrwalone w treści akt administracyjnych w formie spełniającej wymagania przepisów art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 K.p.a. Dopiero tak zgromadzony materiał dowody pozwoli na wydanie rozstrzygnięcia, które będzie w stanie oprzeć się ewentualnej krytyce.

Z uwagi na wskazane wady postępowania wypowiedzenie się w zakresie dopuszczalności realizacji inwestycji w stanie faktycznym sprawy, jest przedwczesne.

Konkludując Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku na mocy art. 145 § 1 pkt 1 lit. „c” w zw. z art. 135 P.p.s.a.

W punkcie drugim wyroku Sąd postanowił o zwrocie kosztów postępowania na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 P.p.s.a. Na zasądzoną kwotę 997 zł złożył się uiszczony przez stronę skarżącą wpis od skargi w kwocie 500 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 480 zł oraz jego wydatki w postaci opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł).

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

